

запропоренний
КОЖАК
The Hedgehog

кусає і коє двічі в місяць

Ч.: 15.

Мюнхен-Ельванген, грудень 1947.

Рік: II.

Думаю, що тепер мене не пізнають.

У шумний діпістський край
 Іде, іде Миколай...
 Через гори, через луки
 Ідуть дари: кекси й буки —
 Президентам, меценасам,
 Дамам, хлопцям, чорним асам, —
 Хто лиш гнав життєйську владсть,
 Миколай дарунок дасть.

ЦПУЕ — дістане владу,
 Мудрий — білет у Канаду,
 СХС — дві тонни мила,
 Щоб все чорне добре змила,
 А окружні комітети
 (Всі вуйки, швагри і тети)
 Щоб вже був комплет доладу —
 В комітетах всі засадуть.

Тільки я, о, Миколаю,
 Вже нічого не бажаю,
 Бо ні „ме” я, ані „бе”
 І благаю лиш тебе,
 Як прийдеш із небеси,
 То з собою принеси,
 Як покару на схидність
 Українцям справжню едність.

Щоб едналися до ціли,
 І безчинно не сиділи,
 Щоб не били шиб газетам,
 Не псували кров поетам,
 Щоб забули суперечку,
 Не скакали в рів, ні в гречку,
 Щоб не різались і бились,
 І вкінці договорились.

ОНАНІЙ КЛЕПКА

Любий отче Миколаю,
 Ох, рятуй, бо погибаю!

Маємо новий уряд!

Згідно з традицією українських партій, що кожна з них мусить мати свій власний уряд, зібрались і ми, члени партії уміркованої демократії з узглядненням терору, щоб скласти і собі уряд: такий приватний для домашнього вжитку і репрезентації нашої вбогої і нещасливої, поневоленої і сторозтерзаної і т. д. і т. д. перед заграцією. Збори відкрив п. ред. Данило Тихий, повторивши з притиском кілька разів нашу програму, щоб навіть найдурніший пригадав собі, навіщо підносить він руку на попередніх зборах. Опісля попрохав він присутніх, щоб висували кандидата на прем'єра. Довго не мав ніхто відваги вихоплюватися зі своїм внеском, неначе б нечувана подія, що сам він сьогодні впливає на долю мільйонів, відібрала йому не лише голос, але і віддих. Бо видавалося, що всі обернулися раптом у дерев'яні стовпи. Тоді п. ред. Данило (очевидно

Тихий) запитав першого з краю, такого сараку, трохи заголюканого поміж нами, ред-дра Галайду.

— Кого вважаєте за найдостойнішого з присутніх, щоб став прем'єром?

— Себе самого! — прошептав він соромливо.

— Що, як? — схопили всі присутні, як один муж.

Це ж уже нечуване навіть серед українців, щоб чоловік отак «серед» дудня, серед полудня» та й себе самого обрав. А я? А я? — кожний викрикував наввипередки свою кандидатуру. Зчинився галас аж до волосся бралися і воно почало літати по залі цілими віхтями, немов солома.

— Успокойтеся, люди! — закричав п. ред. Тихий. Ми ж партія — уміркована і терор узгляднюємо лише супроти ворогів українського народу: бити мельниківців — добре, бити бандерівців — добре, на-

віть добре бити ундівських небіжчиків, що лазарями поставали з гробу, але ніяк себе самих!

Це зле! І косоокий Йоша Батькович з-за залізного плота буде радіти і сміх буде в цілому світі вже не тільки поза Замарстинів, Коломию і Станиславів, як колись, але навіть поза Велику Калабаню. Прошу ставити кандидатів у таємному голосуванні.

З таємного голосування вийшло те саме. На дванадцять присутніх мужів вийшло рівно дванадцять прем'єрів, тобто — десять прем'єрів і дві прем'єрки. Це щось недорічне — поміркував Данило Тихий. Виходить, що наша уміркована демократія, потребує дрібочку уміркованої диктатури. По цьому голосно він заявив:

— Оголошую себе самого прем'єром!

Тепер вже зчинився такий гармидер, що ніхто себе самого не чув, а над головою Данила Тихого повис замаши-

Пакунок

Наприклад, такий Гіякинт Кривобокий — тому добре. Що там йому біда, як він їй у живі очі сміється. Має собі стрічного брата в Америці, а тут у Німеччині має за те пакунки. Отак якось вони до його приходять що другий четвер. Ніби контракт підписав. Пакунки невеликі — п'ять кілограмів, але, він їх перетоплює на марки, а потім на м'які, то що йому тоді такий грубий Маркіян, він же його має на мізинчик! Бо — 2 кг. цинамону то є по 3 тисячі кілограм, — 6 тисяч; кілограм гвоздиків, також 3 тисячі з половиною, разом 9 і пів; кілограм кави 600, разом 10 тисяч сто, а до того ще кілограм какао 650, тобто кругло понад одинадцять тисяч, бо там ще й ножики до бриття, картончик каугуммі, якась інша гума, 2—3 тубочки крему і т. п. Чистий рахунок і криштальний інтерес. А він Кривобокий тут купує собі в «Арсі» прекрасну гуцульську різблену і пацьорковану касет-

ку і платить тисячку і посилає в Америку. Там його стрічний брат продає якомусь грошовитому добродієві, бере за неї 50 доларів, за 10 доларів купує барахла, робить пакунок і висилає до Німеччини, а 40 доларів має для себе, а тут Кривобокий за своїх 10 тисяч має також своїх 40 м'яких. Словом обі вівці ситі, а вовка нема.

Я маю також в Америці фамілію. І то не якогось там стрічного брата, але рідну тету, що походить від одної мами з моєю мамою. Написав я до неї, що я є, що бідую, що маю троє дітей, а жінка від мене втікла і — щоб, очевидно, якщо вона хоче, може і мене любить і т. п. вислала пакунок і написав їй, що тут гвоздики по три і пів тисячі, а цинамон по три, а кава 600 марок, а картон папіросів 850 і т. д.

І ви уявіть собі мою радість. Я дістаю летунською поштою листа від тети. І Вона пише, що вислала мені пакунок, 7 кілограмів, бо більше не можна, що їй дуже на серці лежить доля моя і доля моїх дітей, і щоби Пан Біг покарав тяжко тих большевиків, і щоби я їй вислав народний стрій, бо в Америці це дуже дорога річ.

Боже мій, як я тішився! Я кинувся поміж людей, знайшов купця на гвоздики, і ванілію, і цинамон і на какао (навіть від цинамонового торговця задаток узяв), купив народний стрій за 3 і пів тисячі й вислав його тетці до Америки.

Нарешті — цидулка, що на цольамті для мене харчева посылка. Я біжу, як дурний на цольамт, беру пакунок і до хати. Ніби в горячці. Нарешті! Нарешті і я пролізу в діпівські аристократи і засяду до покера, по сотці візо, з таким собі Кривобоким.

Я розірвав пакунок. Є! Є сім кілограмів різних харчів:

Фасолі 2 кілограми,
вівсяних платків 1½ кілограма,
гороху 1½ кілограма,
сушеної картоплі 1 кілограм,
макарону 1 кілограм,

а крім того, вже понад дозволена вагу, лист, де моя кохана тета мені пише, що макарон вона для мене сама на власній стільниці замисила і додала до нього 20 дека спорошкованих яець. І що той

(Докінчення на стор. 8)

стий бук. Вже здавалося, що згине ктитор партії, що знову кров поллетється, як помідоровий сос, але недаром він на Замарстинові роджений! Кинувся він на того з буком і схопив в обійми, притуливши свої уста до його вуха. Чи він його цілував, чи щось шептав — добре на було видно. Вистачить сказати, що бук з пошаною похилився, а лице прояснилося. Так сталося з чотирма найбільшими крикунами і одною нашою членицею чесною. За те здуріла від цього видовища зала.

По цьому він вернувся на своє місце і солодким голосочком провів голосування. Шість рук, отих у вухо цілованих, піднялося вгору, а після них шість рук піднеслося проти, але п. ред. Данило Тихий пересунув вислід, як президент, у свою користь і зараз оголосив такий склад кабінету найбільших крикунів.

Пилип Колючко — міністр внутрішніх справ, він же референт розподілу.

Іриней Відьма — міністр заграничних справ, він же референт долярних посилок.

Наум Трирозум — міністр військових справ, він же референт СБ і контролі.

Пилип Черешня — міністр здоров'я, він же референт харчевих посилок.

Дарія Іванова — міністр освіти, вона ж референтка усяких лахів.

«Інкогніто» (це той 12-ий член ПУД(зут)) — міністр комунікації, він же референт усяких посвідок, документів, паспортів і іншого діпівського шпаргалля.

Для заспокоєння опозиції вголосив прем'єр таке експозе: Не хочемо і не можемо бути іншими, як усі українські уряди, в расовім характері, в засадах тактики і стратегії за винятком одного: є в нашому народі стара засада, мовляв, в нас не можна скомпромітуватися і тимто скомпромітований міністр залишається далі міністром. З цією засадою наш уряд абсолютно зриває. Хто з міністрів скомпромітується, цей мусить теку зложити, а на його місце прийде хтось з невибраних, виходячи з найбільш демократичного принципу — за абеткою.

Оплески ще недавно розсварених покрили густою курявою нового прем'єра, хто ще хотів робити фронду, чи пак гранду, цей зрезигнував, бо міністр внутрішніх справ додав до прем'єрського експозе ще такий коментар: Ми всі фамілія, а ліпше мати в фамілії міністрів, ніж серед чужих бути самому міністром. Схрупають з кістками, а так принайменше всім нам разом легше пропхатися крізь біду.

Юра Арідник

НОВОЕ ИЗДАНИЕ

У сельбудах, радгоспах і колгоспах — такі краще любили передреволюційного «Кобзаря».

Там і про минуле України краще стояло написано, там і про кохання було, як на лопаті — там вкінці була і не одна грудочка невсмак тим, що в совучрежденнях сиділи та гігієнічні справки ісправляли кого б у штаб Духоніна післати, щоб нарешті прочитилась радатмосфера.

Але де ж тут здорова, інтернаціональна, вільна від гризні та національної фарби істинная саветская книга? Де ж тут радпримір інтернаціонального співжиття всіх дітей ССРСР, одзеркаленого в красному радписьменстві?

Такі думки не дають прямо дихати Лейбі Горнштейнові, керівникові горпропаганди, соцвиху та керсправу місцевих українських радосвітніх установ.

— Нікуди — каже — посунутись совладі дальше в своїх соцзмаганнях, коли в руках совнаселення буде отой петлюрівський «Кобзар»!... Це ж явний український сепаратизм. Це ж неодмінний доказ подання руки українського куркуля закордонному фашизму!

І так рада в раду, рада в раду і до У. А. Н вислано, за підписом громадянина Горнштейна письмо.

Так і так — пишуть — не подобається нам, не обстоює робочого класу, ширить національний роздор і зненависть.

Перепишіть, ісправте — а тоді давай з ним у сельбуди! Хочемо, кажучи до речі, свого рідного радгенія!

Почухались в лоби в Академії Наук...

— От сволоч! промовив Прохор Науменко, і де ж йому тепер сідай та покійничка оперуй на іншу нуту!...

Почухались в лоби раз, почухались другий а далі й третій, а далі засідання радакадеміків зробили та пред'явили всю пекучість надісланої проблеми.

— Треба, товарищі! — промовив Михайл Хведорович Паскудніков. Такий «Кобзар»,

(Дуже сумна гумореска)

яким він є зараз — це анти-советська контрреволюційна блощиця. Там сама тільки зненависть до нас великоросів, там тільки до погромів товаришів — євреїв накликається. От що! У час нашого геніяльного октября мав я пригоду, яка дуже наглядно ілюструє вплив отого несправленого «Кобзаря» на радлюдність.

Підчас революції — дивлюся раз — молотить дівка нашого раненого радреволюціонера дрючком по голові...

Я до неї:

— Мой, баришня! — кажу. Остав — кажу. Це ж не петлюровець є, це наш, це свій!

А вона до мене з ящиком:

— Та який з нього свій. Це ж москаль! Сказав же ж покійний батько Тарас, що москала тільки й бий, бо він.

... Піде в свою Московцину,

А дівчина гине.

Як би сама, ще б нічого.

А то...

Хай тямить шуліка — кричить вона до мене, нашу Україну та тутешніх дівчат!

Не було ради.

Аргумент професора Михайла Хведоровича — відносно злого впливу непофальшованого «Кобзаря» на раднаселення, позамикав усім «хахлячкам» роти.

Треба переправити тай годі!

Вибрали комісію, а та комісія ще тіснішу колегію, а колегія редакцію, редакція головного редактора, редактор кореспондентів, а кореспонденти з'явилися за одиноким шевченкознавцем Борисом Мойсейовичем Богуном. Значить — припоручено і затверджено Наркомпросом зладити товаришем Борисом Мойсейовичем нове видання «Кобзаря» і упрístupнити його всім трудящим масам України...

І немало клопоту накликав собі отим «Кобзарем» переправити та перемалювати все кругом. З козаків треба було зробити або соцпрацівників революції, або гордих соколів-енкаведистів.

І академік товариш Борис справляв...

Де розказувалося згідливо про москалів — заступав це кляте місце терміном «буржуї», чи контрреволюціонери.»

Де знову про ляхів, чи татарву згадувалось — так неодмінно ставив слівце «фашисти». Не лицювало ж бо інакше. Ляхи й татарва — братній народ, не нужно значить, шугати марксистам у їх городець камінною та нацворожнечу в красному письменстві заводити...

Отак поукладавши термінологічні напрямні коректорської чистки треба було і вкінці вважати, щоб і самому в дечому не прогрішитися та не попасти в неласку великого батька радянської сім'ї народів.

Ну, але хватить!

Розпочав од «Катерини». Всеж то дівчина, легше піде...

Але з самого начала — заковника трапилась.

...Кохайтесь чорноброві.

Та не з москалями!...

Думав, думав товариш редактор, а далі триумфально сказав:

— Істинная ерунда! «Москалями» перекреслити, а добавить плохое місце «буржуями» і соціалізм ясний як сонце.

Рядок за рядком і «Катерину» зоперовано.

Але й тут не кінець.

«... Висипали запорожці,

Лиман човни відкрили...»

Яку холеру висипали? Нікаково содержания! Уже на XVIII з'їзді ВКП (б) указивал товариш Сталін, що висипувать уміє только соввласть. Краще буде так:

Висипало за пороги

Г. П. У. троцькістів —

Грай, шуліко, гайвороння.—

О, це чудово! Правильний підхід до речі і, головне, по революційній лінії. Орденчик не зашкодить!

Ось до якогось «Осноб'яненка». Проч зо снобізмом! Нужно так:

Буть по рогах всіх куркулів

Якір перше сходить,

Та його уже немає,

Хоч всім верховодив,

Нема його, Очерети

У Дніпра пишашть

НОВОЕ ИЗДАНИЕ

(Докінчення з стор. 4)

Значить — дві поеми готові.
Третя:

Садок вишневий коло хати,
Чекісти з наганами йдуть...
Добре! Вот чекісти! Правильно.
Герої саветской страны Дзержінської.
Вот правильно, геніяльний Борис Мойсейовий Богун.
Страна соціалізма не помніт етаво!

«Псалми Давидові»...

Гм!... Давід! Ага! Вот єврейскія напеви!
Дружба народів! Да, атлічно!

Батьку Сталіне! Ушима

Чули твою славу

І нам діла показують

Страшні і криваві

Твої плани.

І так слово по слові — появлялося пламенних творів генія України пофальшоване «новое издание».

Із недалекого бульвару дивився розгніваним оком у редакторську контору Великий Тарас і з його залізних уст вивалилися на таке богохульство Семенківські слова: «Гей, ви, підходьте, я хочу вам дати по морді!...»

ПАКУНОК

(Докінчення з стор. 3)

макарон, якщо його зварити з горохом, дуже смакує і довго триває ситість.

Ех, моя ти кохана тіточко!
А спорошувало б тебе так, як ті нещасні і невинні яйця.
А три і пів тисячі за стрій — хто мені зверне?!

Я взяв олівець і рахую:

2 кг. фасолі по 30 мр. — 60.—

1½ кг. вівсяних платків по 20 мр. — 30.—

1½ кг. гороху по 40 мр. — 60.—

1 кг. сушеної картоплі

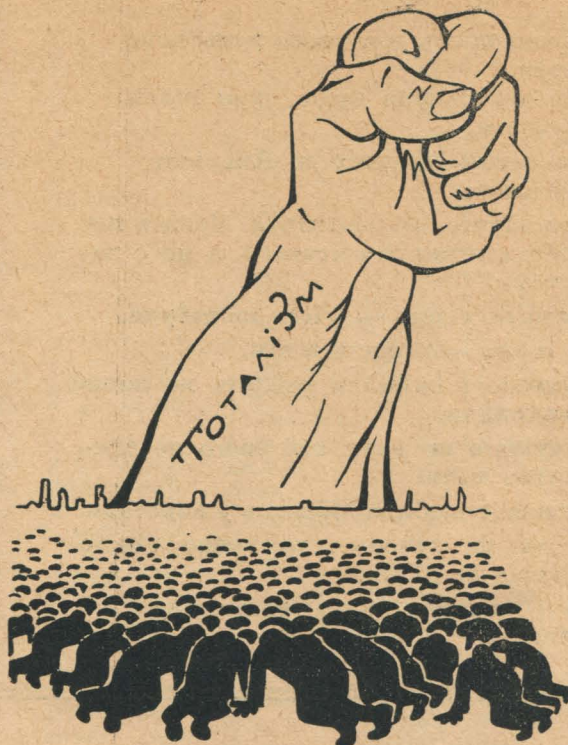
взагалі ніщо і 1 кг. дорожогоцінного макарону, замішеного власноручно на власній тітчиній стільниці, з додатком 20 деків спорошкованих яєць —

20 мр., якщо його хтось схоче купити. Разом 170 марок.

А де 3.330 марок, щоб покрити куплений народний стрій?

Борони мене Боже від такої американської фамілії!

Іриней Відьма

Літературний портрет

Людина жде і з нудів люльку ссе,
І тіло втомлене волочить вніч по грузах...
А там Париж і же парле франсе,
І рандеву по проспектам Ляруса.

В кишені су і перших уст вогонь,
Волтера посмішка й надхненність правди й бляги...
І пахне день, немов одеколон
В яснім вині шеньївських словних магій.

А скільки пань з найкращих вар'ете,
Що вміють глумливо сказати і «ле порк» вам,
Коли без діл між ними сидите,
Напнявши ум над римою до «морква»...

А що там книг, божественних імен,
Все, що в нас видали, то пфеніга не варте!
Де наш Расін, Кльодель і Меріме,
І Кльод Моне, Бодлер і Бонапарте?

У нас летарг для лету і появ,
І хто окрилений до сонця нас покличе?
Чи той Бажан, що в мене строгість взяв,
Чи той Максим, що стиль мій запозичив?

Та киньмо все: І Сену і Марсей,
Слова роз'ярені і буруни оспалі,
Бо світ, що тут, повірте, це не все,
Що нам дала надхненно досконалість.

Плинімо в край химер і авт, і веж
З землі бургундської, чей є ще світ за світом!
Та хто, скажіть, з нас швидше допливе:
Ви з міхом книг, чи я з афідавітом.

3 НАРОДНОЇ МУДРОСТИ

Хто рано встає, той увесь день хоче спати.

Легше верблюдові крізь вухо голки пролізти,

як на самий афідавіт до Америки дістатись.

Не все золото, що світиться, дівка в подертих штанях світиться, а не є золотом.

Людина не свина — з'їсть щонебудь.

Гість в дім — напасть в дім.

Кардинальні помилки роблять не лише кардинали.

Хто чужого не хоче, той свого не діждеться мати.

Маршаль у дзвін, а Молотов у каратало.

Свій як не заплаче, то певно нічого в своїх не дістане.

Поки роса зійде, сусід твою отаву скосить.

МЕЛЯНХОЛІНА НОВЕЛЯ

Людство жажде чуда

Святий Миколай!...

Скільки лелійних споминів з нашого голубого дитинства криє в собі це чарівне слово. Скільки забутих образів із припорошених часом літ вигаптовує воно в нашій утомленій уяві. Скільки туги наводить воно в нашу національну свідомість, що ми вже, ніколи не будемо малими дітьми, і ніколи і ні від кого не дістанемо даром коштовного безкоштовного дарунку. Скільки з цим словом запрядується тендітними волосинками бабиного літа на зимну стерню зжатих весняних наших думок і повесняних безумств — даремних жалів, що нам не суджено на нікого ждати.

Сучасного східнього обряду розрекламований чудотворець — може людству вніч підложити лише пекельну машинку, а замість пестрокрилих янголів-післати в наші розполітовані табори авангард найіжених репатріаційних хранителів.

Я тричі признаю слухність одному недорозвиненому критикові з покійних львівських „Літаврів”, що ще, мабуть у 1929 р., писав, що „світ тужить за казкою і мітом...”

Так, це правда! Воістину, світ тужить за чимсь нездійсненим. Д-р Грицай тужить за архитвором, СХС за ліквідацією мюнхенського комітету, а Сталін за смертю на Соловках генерала Франко. І в тузі за своєю казкою перевертаються безсонними ночами на ліжках і негує, і Ходя, і Ганді і Янів, Негрін і Самчук...

Реакцією на вік річевости, вік зимної людини — робота, людство шукає власної самоомани, недовір'я до вмовлених величин, розпливчастости і забуття. І не ди-

вуймось, що Косач впивається самообманом рукотворної власною рукою своєї письменницької непересічності, Костецький недовіряє власній низоті, Теок власній геніяльності, а Чапленко своїй музі. Не дивуймось, що Осьмачка розпливається в неморальних образах пошлюбних розривок власних героїв, Барка в біленьких світенятусеньках, а дехто інший даремно шпурляє в забуття свій органічно-національний матеріалізм.

Світ жде чогось нового! Світ жде чуда, що оновило б людство, що влило б у його розпанахану душу шевченківської „живучої крові”, що одухотворило б його „азіятським ренесансом” європейської України...

Ах, скільки сьогодні дав би кожен з нас, щоб побачити чудо, і щоб, як невірний Хома (не з „Ой не ходи, Грицю”, а з Евангелії!), доторкнутись його власними презротно-порочними пальцями! Я сам віддав би навіть останні пелюстки своєї згасаючої молодости, щоб справді побачити св. Миколу й розказати йому про всі терпіння своєї згіркнулої душі. Про безобразя наших таборових рад, командантів поліції, про биття шиб і морд, про безплянове улаштування інтернаціональних концертів, поплентачів і політичних конників — стрибунців. Щоб йому про те все, про все без дольмечера розказати...

Єдине непофальшоване (в процентах!) чудо змогло б нас уздоровити. Вірю, що тоді Молотов став би кардиналом, Де Голль керівником європейського інтернаціоналу. Грабик признав би українцям Україну, Мудрий вкінці змудрів би, а наша еміграція знайшла

би спільну мову. „Українська Трибуна”, що, за браком цікавих матеріалів, зовсім сходить на гумористичний орган, маючи оригінальні репортажі з місця чуда, певно стала б цікавішою і непотребувала б зменшувати свій дотеперішній тираж і ерихонськими трубами кричати порятунку потопаючій „Арці”.

„Час” — замість постійних і нікому нецікавих фотографій свого обершефредактора і ліцензіанта, містив би знімки людей, що доступили ласки небесного чудотворця, і не впаковував би в статтю про, як не помиляюсь, героїчний рейд УПА, неінтересуючого нікого анонсу про заручини чи весілля „Редактора Магістра Романа Ільницького”. Сподіюсь, що і при найбільшій пошани до покійників, не давав би він на першу сторінку, між найбільш хвилюючі усе людство політичні звідомлення, — смутне донесення урбі ет орбі про смерть... бабуні редактора магістра. „Неділя” сказала б уже всім ясно, чого вона хоче, а „Наше Життя” замовчало б, чого воно не хоче. Навіть „Вісті” містили б якісь інтересніші вісті, а „На Чужині” зрозуміло б, що воно на чужині і приступило б до якоїсь позитивної праці. „Комар” одержав би від ЦПУЕ золоту медаль за п'ятнування народніх злодіїв і став би органом Найвищого Громадського Суду.

Але це все як би. Якби справді прийшов св. Микола.

Але чи він цього року прийде? І те сакраментальне чи не дає нам спокою сьорбати таборову зупку, ані серед блощиць заснути.

(Докінчення на стор. 7)

ЛЮДСТВО ЖАЖДЕ ЧУДА

(Докінчення з стор. 6)

... Чи прийде Миколай цього року? Чи совети мають атомову бомбу? Чи Америка забере діпів-стів? Чи буде девальюація марки? Чи станіють тверді з м'якими? Чи справді буде ще один скринінг? Чи буде примусова репатріація? Чи дійсно король Михайло не вернеться до Букарешту? Чи справді на З'їзді вже українці погодились? Чи, чи, чи, чи, і т. д. і т. д. ... Ось питання, що хвилюють світ. Але ми „нічого не знаєм, живем, умираем” — як казав безсмертний Тарас Григорович.

Я, як усе, оптиміст, хоч з оптиками не маю нічого спільного, вірю, що святий Миколай таки прийде. Прийде, але не до всіх. Бо й кому і за що він має приносити дарунки? Чи може за повішення Петкова належитися комусь дарунок? Може за присуд на Манію? Може за депортацію на Сх. Прусію галицьких українців? Чи, врешті, за французько-італійські геци? Пожалуста, скажіть мені, за що комусь належить дарунок?

Нині навіть ніхто на такий дарунок не заслуговує! ...

Чи може Маршал? Ні! Він за весь свій дотеперішній труд одержав докторат.

Бевін? Також ні! Він грубий і без того.

Бідо? Аж ніяк. Він кокетує чорнооку Саару і ширить згіршення; большевики через те сталися явними грішниками.

Молотов? Йому навіть св. Миколай нічого не допоможе. Одиноко гідний великого дарунку є през. Трумен. Йому єдиному належить великий медовий Миколай. Але він скромний і не дивно, що ще перед самим Миколаєм одержав маленького заграничного Миколайчика.

НАУМ ТРИРОЗУМ

СТАРЕ ПОДРУЖЖА.

— Слухай, тату, якби ми були ще молоді. то чи ти взяв би мене знов за жінку?

— Але ж, мамо, нам так добре тепер, пощо мали би ми знов зачинати сварку...

✕

ЯК ЦЕ РОЗУМІТИ?

— Слухай, Ромцю, чи й надалше будеш так само мене любити; навіть тоді, коли буду старша і поганіша?

— Старша будеш, а поганіша ніколи!

✕

ДЛЯТОГО ТАК!

Муж: Я десь читав, що недуга атакує все найслабшу частину організму.

Жінка: Так? Тому то все тебе болить голова...

✕

ЩО ГІРШЕ.

— Як моя жінка зла, то дістає червоне лице.

— То ще нічого, як моя зла, то я зараз маю червоне лице.

Бій уже почався...

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ.

До
сміхотворної Редакції журналу
„КОМАР”

в Мюнхені.

Комічний сатирично-гумористичний Пане Редакторе!

Дозвольте на платних сторінках Вашого найбільш почитного і єдино поважного нашого журналу на еміграції вмістити в ім'я зовсім об'єктивної правди неплатну заяву такого змісту:

а) Заявляю шановним 379 особам, які подали себ за „українських письменників на еміграції” і виявили в листах до мене своє найглибше обурення з приводу необговорення їх творчості і невміщення їх автографів у книжці „Карикатури з літератури”, що заповідяну їм кривду направлю в черговій своїй книжці про патентованих графоманів п.з. „Літературна контрабанда”, що в скорому часі появиться друком під редакцією одного відокремленого критика.

б) Майстерно заклеєний у 1000-ному примірнику моїх „Карикатур” афідавіт до Канади, а в 5000-ному 10 американських доларів — зафоновані не мельниківцями, як дехто поширює з кругів відомого середовища, а, як мене інформовано, нашим визначним поетом і малярем, а останньо фільмовим артистом,

ЕЛЕГІЯ.

Кругом спокій в селі поснули люди,
В хатах погашено вогні.
Один лиш злодій повз комори блудить
В самотині.

Поміж людьми, в краю брехні
й облуди,
Чи ти пройшла свій шлях, чи ні?
Лягай стара! Шкода тепер
марудить

Тобі й мені! ...

✕

ДУЖЕ ЦІКАВА.

— Чи твоя жінка дуже цікава?
— Ще й як, вона навіть з цікавості на світ прийшла.

✕

НЕПРАВДА.

Татко вчить Івася:
— Напочатку світу був хаос.
— А ти казав, татку, що історія не повторяється.

✕

ЩО ВОНА ЧУЄ.

— Панно Галю, що ви відчуєте, коли ми танцюємо притулені до себе?
— Ваші ноги на моїх нагнітках.

п. Святославом Гординським з Голлівуду, який на популяризацію нашої великої літератури пожертвував ту суму для читачів, яким пощастить купити ті два щасливі примірники моєї скромної книжки.

в) Рівночасно заявляю, що хто до 15. січня 1948 р. не зголоситься до Редакції „Комар” з другим щасливим примірником моїх „Карикатур”, щоб одержати ще й від мене авторську нагороду (весь мене авторський гонорар!), здепоновану на ту ціль суму — 10.000 нім марок — передам на пресовий фонд журналу „Переселенець” або на фонд ПУД(зут)-у.

Остаю до Вас, Пане Редакторе, з належною мені пошаною та із національно-сконсолідованим привітом.

Мадрид, 20. XII. 1947.

ТЕОК

В ІМ'Я ПРАВДИ.

Лянсований закам'янілими зорогами літературної сатири і нерозкайними грішниками святого мистецтва несмачний підшепт, будьтоби в своїй „Апології” до Теокової книжки „Карикатури з літератури”, в рядку „скомпромітоване літературознавство на чужині”, маю на думці відомого письменника й літературознавця Вп. П. Дир. Радзикевича, — п'ятною той підшепт, як найбезпідставнішу сплетню, а Вп. П. Дир. В. Радзикевича прошу прийняти на свою адресу вислови моєї великої пошани.

Д-р Ярема Галайда

коРектор мюнхенської „Академії”.

ВІД ВИДАВНИЦТВА.

Подаємо до відома, що поодинокое число «Комаря» від сьогодні коштує

ЛИШЕ 2 МАРКИ.

Додаток до «Комаря» — журнал «Наша Думка»

1 нім. марку.

Просимо вирівнювати залеглості!

„Комар” (Іжак) — двотижневик сатири, карикатури і гумору. — Ціна числа — 2 нім. марки.

Вид. Спілка „Скоморох”.

Редактор Євген Черевань.

Authorised by EUCOM Hq. Civil Affairs Division 14. July 1947. Authorisation AG. 383. 7., GEC-AGO.

Editor J. Lychollt.

Druck: N/0379

Редакція і Адміністрація:
„The Hedgehog”, München 8, Rosenheimerstrasse 46a, кімн. 114.

↑ *трав...*

↑ *тут...*